

Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι, ποραλεῖπον ν' ἀναφέρῃ πότε καὶ πῶς ὁ Κάρολος ἀπῆλθε τῆς Ρώμης, ποῖαν ὁδὸν ἐτράπη, ποῖα προσκόμματα συνήντησε, μεταβαίνει ἀποτόμως εἰς τὰ γεγονότα, ἅτινα ἐπηκολούθησαν τὴν ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ γενομένην ἀξιωματικὴν διάβασιν τοῦ Γαριλλιάνου. Ὡς ἐκ τούτου, ὅπως συμπληρώσωμεν μικρὸν τὰ κενά, ἀναγκαζόμεθα νὰ διηγηθῶμεν, ὡς δυνάμεθα βραχυτέρον, τὰ συμβάντα κατὰ τὸ διάμεσον ἐκεῖνο.

Ἀφοῦ ἐστέφθη ἐν Ρώμῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων, ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας, ἐξεστράτευσε ἀνευ ἀναβολῆς, τὸ μὲν ὅπως ἐπωφεληθῇ τὴν πρώτην ἐκείνην τῶν στρατιωτῶν του ζέσιν, τὸ δὲ ὅπως ἐξοικονομήσῃ τὴν περίστασιν, διότι καὶ αὐτὸς ἐστερεῖτο χρημάτων πρὸς πληρωμὴν τῶν μισθῶν, καὶ ὁ Πάπας — ἕνεκα πολλῶν λόγων, ὧν τελευταῖος δὲν ἦτο βεβαίως ἡ ἀνέχεια — δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ αὐτῷ.

Αἱ ἱστορίαι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν λέγουσιν, ἂν καὶ ὁ Κάρολος ἐπραξεν ὅ,τι πάντες οἱ πρὸ αὐτοῦ καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πρὸς κατάρκτησιν τοῦ βασιλείου ἐπελθόντες στρατηλάται, ἦτοι ἂν διήρесе τὴν στρατιὰν αὐτοῦ εἰς δύο σώματα, ἀποστείλας τὸ μὲν διὰ τῆς παραλίας, τὸ δὲ διὰ τῶν ὑπωρειῶν τῶν Ἀπεννίνων καὶ διατάξας αὐτὰ νὰ ἐνωθῶσι παρὰ τὴν Καπύην, ὅπως βαδίσωσιν ἠνωμένα κατὰ τῆς Νεαπόλεως.

Κατὰ τὰ φαινόμενα, ἄλλην ἠκολούθησε γνώμην.

Μὴ θελήσας νὰ διαιρέσῃ τὸν στρατὸν του, ἔφερεν αὐτὸν ἠνωμένον διὰ τοῦ Φρουζινόνε εἰς τὴν διόδον τοῦ Κεπεράνου.

Ἐφοβήθη ὅτι θὰ εὕρισκεν ἰσχυρὰν ἀντίστασιν ἐν Φονδίῳ καὶ ἐν Ἰτρίῳ, ἅτινα κεῖνται ἐπὶ τῆς παραλίας, σκεφθεὶς ὅτι, καὶ ἂν ἔτι κατῴρθου νὰ ἐκβιάσῃ τὰς δύο ἐκείνας διόδους, ἀπελείπετο αὐτῷ τρίτη, ἡ δυσχερεστέρα, τοῦ Βολτούρνου, ὑπὸ τὴν Καπύην, ἥτις — ἐπειδὴ ὁ ποταμὸς ἐκεῖ ἦτο ὀρμητικώτερος καὶ ἡ γέφυρα ἐπροστατεύετο ὑπὸ παλαιῶν καὶ νέων πύργων — ἐφαίνετο ἀπόρητος.

Διερχομένη δὲ τὴν ρωμαϊκὴν χώραν, οἱ λαοί, ἀντὶ ν' ἀμφισβητήσωσιν αὐτῷ τὴν διάβασιν, παρέσχον ἀπεναντίας βοήθειαν, ὡς υἱὸς ἀγαπητῷ καὶ προμάχῳ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κοσεντίας, Βαρθολομαῖος Πινιατέλος, ἦτο παρ' αὐτῷ, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πάπα, εὐλογῶν πάντας τοὺς λαμβάνοντας μέρος εἰς τὴν κατὰ τοῦ Μαμφρέδου ἐκστρατεῖαν καὶ ἔτοιμος ν' ἀφορίσῃ πάντας ἐκείνους, οἵτινες ἤθελον τολμήσῃ νὰ κηρυχθῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Τόσον δὲ κύρος εἶχεν ἡ φωνή του, ὥστε οἱ κάτοικοι τῶν περιχώρων ἔτρεχον πανταχόθεν προθύμως ἵνα πολεμήσωσιν ὑπὲρ — ὡς ἔλεγον — τῆς θρησκείας καθ' ἑνὸς αἰρετικοῦ.

Ὁ κόμης τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ὅστις τῷ 1494 ἡγωνίσθη κατὰ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ περιαγαγὼν εἰς μέγαν κίνδυνον

Κάρολον τὸν Η', ἐδέχθη τὸν ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοούμενον Ἀνδραγατὸν ἀνοικταῖς ταῖς ἀγκάλαις, παρασχὼν αὐτῷ προθύμως οὐ μικρὰς βοηθείας.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ τύχη οὐδέποτε ἐγκαταλείπει εἰς τὸ μέσον τῆς ἀνυψώσεως αὐτῶν τοὺς εὐνοούμενους τῆς, καὶ αὐταὶ αἱ ἡμέραι, αἵτινες ἔδει νὰ ἦναι βροχεραὶ — καθ' ὅσον ἦσαν αἱ πρῶται τοῦ Φεβρουαρίου — διήρχοντο ἐν πλήρει εὐδίᾳ. Ὁ ἥλιος, θερμότατος, ἐφαίνετο φωτίζων εὐχαρίστως διὰ λαμπροτάτου φωτός τὰ βήματα τοῦ Προωρισμένου.

Οὕτως, ὁ στρατὸς τοῦ Καρόλου, ὥσει συνοδία ἀνθρώπων σπενδόντων νὰ φθάσῃ εἰς μέρος, ἐνθα ἐτελεῖτο μεγάλη τις ἐορτή, ἀφίκετο τὴν τετάρτην τοῦ μηνὸς παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γαριλλιάνου.

Ὁ κυριώτερος οὗτος τῶν ποταμῶν τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, ἔχων τὰς πηγὰς αὐτοῦ οὐ μακρὰν τῆς λίμνης τοῦ Κελάνου, διέρχεται διὰ τῆς Σόρας, διαρρεῖ τὸ Κεπεράνον, διατέμνει τὸ Ποντεκόρβον καὶ ἐκβάλλει ἐπὶ τέλους εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, ἀποτελῶν τὸ φυσικὸν ὄριον μετὰ τῆς ρωμαϊκῆς πεδιάδος καὶ τῆς χώρας τοῦ Λαβόρου.

Λέγουσιν ὅτι ἡ κοίτη αὐτοῦ ἔχει μῆκος 85 μιλίων καὶ βεβαίως ὅτι εἶναι πλωτὸς ἄχρις ἀποστάσεως 25 μιλίων ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

Καὶ ὅμως παρὰ τὸ Καπεράνον καὶ τὸ Καστελλούκιον δὲν εἶναι πολὺ βαθὺς καὶ ἐνίοτε καθίσταται διαβατός.

Ὁ Μαμφρέδης, γινώσκων καλῶς τὴν σπουδαιότητα τῆς διαβάσεως, ἀμέσως μετὰ τὴν συνέλευσιν τοῦ Βενεβέντου, ἐπεμψεν ἐκεῖ τὸν κοντόσταυλον Ρινάλδον κόμητα τῆς Καζέρτας, καὶ μετ' αὐτοῦ τὸν Ἰορδάνην Λάνσιαν μετὰ πολλῶν λόχων ἐξ Ἀπουλίας, ὅπως φρουρήσωσι τὴν διάβασιν, διατάξας αὐτοῖς ν' ἀποφύγῃσι πᾶσαν ἐπιθεσιν, καὶ ἂν προσβληθῶσι νὰ προσπαθῇσωσι νὰ ρίψωσιν αὐτῆς τοὺς ἐχθροὺς εἰς τὸν ποταμὸν.

Ἐγίνωσκεν ὁ Σοηβὸς ὅτι δι' αὐτὸν ἡ ἀναβολὴ ἦτο ἀποτελεσματικώτερα τῆς νίκης, καὶ ὅτι ἡ ἐκστρατεία τοῦ Καρόλου θὰ κατέληγεν εἰς φυγὴν, ἂν μὴ κατῴρθου οὗτος νὰ συγκροτήσῃ ταχέως μάχην, διότι ἐστερεῖτο χρημάτων, πρώτου καὶ καὶ μόνου νεύρου τοῦ πολέμου.

Ταῦτοχρόνως δὲ, οὐδὲν τῶν δεόντων παρημέλησεν, ὡς θὰ ἐπραττεν ὁ μάλλον πεπειραμένος τῶν στρατηγῶν.

Ἐνεθάρρυνον δὲ τὰς ἐλπίδας του, ὁ τόπος, καταλλήλως πρὸς εὐκολωτάτην ἄμυναν, αἱ ἐπαρκεῖς καὶ εἰς αὐτὸν ἀφωσιωμένα φρουραί, διάσημοι διὰ τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν καὶ τὴν ἀνδρείαν τῶν, καὶ ἡ πίστις τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν, ἦτοι τοῦ κόμητος τῆς Καζέρτας καὶ τοῦ κόμητος Λάνσια. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου, τὸ χρονικὸν ἀναλαμβάνει τὴν διήγησιν.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Σκεπτομένη ὅτι ἡ Λευκὴ ἠδύνατο νὰ τῇ ἀντιστῇ, ἡσθάνθη ἐκ νέου ἐαυτὴν φλέγουσαν ὑπ' ὀργῆς.

Ἐμειδίασε πικρῶς, καὶ εἰς πᾶν πρόθυμος, κατηυθύνθη πρὸς τὸν θάλαμον τῆς νεάνιδος.

Ἐπιστρέψασα παρ' αὐτῇ, ἡ Λευκὴ ἐγονυπέτησεν οἶον ἐν ἀπέλπιδι κατανύξει. Ὅπως ἀποσοβήσῃ τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτῆς συγκρουόμενας σπαρακτικὰς σκέψεις, ἐδεήθη, προσήνεγκε τῷ Θεῷ τὰς ταλαιπωρίας τῆς ὡς ἰλασμόν.

Εἶδεν ἐν τῷ προσβαλόντι αὐτὴν πλήγματι, τὸν δάκτυλον θείας τρωρίας, ὡς καταλιποῦσαν τὸν μοναχικὸν βίον, εἰς ὃν προώριστο. Ἐν τῷ μοναστηρίῳ, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ βωμοῦ, θὰ ἦτο ἡρεμὸς καὶ εὐδαίμων, ἐνθ' ἡδὴ ἐξετέθη εἰς τὰς ἀθλιότητας τοῦ κόσμου.

Ἡθέλησε ν' ἀγαπήσῃ, νὰ ζήσῃ, ὥφειλε λοιπὸν νὰ ὑποφέρῃ. Δὲν παρπονεῖτο ὅμως. Ἡ σκέψις τῆς θυσίας ἐξήπτεν αὐτὴν.

Εἶχε παραδοθῇ ἀπαξάπασα εἰς τὴν δυσδαιμονίαν, ὡς μάρτυς, ἀνευ δισταγμῶν, ἀνευ λύπης. Ὅπως σώσῃ τὴν ὑπαρξίν γέροντος, ὃν ἔσβεσε καὶ ἐρίλει, κατεδίκασεν ἐαυτὴν εἰς τὰς ἀρτιγεννήτους βασάνους δηλητηριώδους ὑπάρξεως.

Ἐκάμφθη ὑπὸ τὴν ἐπ' αὐτῆς βαρύνουσαν χεῖρα, ἀνευ γογγυσμοῦ, ἀνευ παραπόνου ὕψωσε τὴν ψυχὴν αὐτῆς καὶ ἤτησε τὸ ἀπαιτούμενον σθένος, ὅπως ἐγκαρτερήσῃ ἐν τῇ νέᾳ σταδιοδρομίᾳ.

Ἄλλ' ἡδὴ μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Θεοῦ, εἰκὼν τις ἐνεφανίζετο ἡ τοῦ Πέτρου. Καὶ οὗτος δὲν ὑφίστατο δοκιμασίαν;

Ἡ ἐξάγνισις δὲν ἤρξατο πρὸ πολλοῦ δι' αὐτόν;

Τὸν ἔβλεπεν ὠχρὸν καὶ κατηφῆ, σύροντα ὡς φορτίον τὴν ὑπαρξίν του καὶ πάντα ποιοῦντα ὅπως ἀποσπασθῇ τοῦ κακοῦ. Ὁ κακὸς ἄγγελος ἦτο ἐκεῖ, πλησίον του, ὀμιλῶν αὐτῷ ἐν τῇ σκιᾷ, ἀναμιμνήσκων αὐτῷ τὰς ἡδυπαθείας καὶ εὐφροσύνας τοῦ παρελθόντος, δεικνύων αὐτῷ τὰς τοῦ μέλλοντος καὶ ὠθὼν αὐτόν νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν διεστραμμένον πειρασμόν.

Καὶ ἐκεῖνος ἀπεποιεῖτο, κατηφῆς, ἐντρομος, ἀλλ' ἀνθιστάμενος εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν αἰσθήσεων.

Καὶ ἡ Λευκὴ ἄκουσα ἐφαντάζετο τὸν ὀλέθριον ἄγγελον τοῦτον ὑπὸ τὰ χαρκατηριστικὰ τῆς Σάρρας.

Πράγματι ἔβλεπεν ἐν αὐτῇ τὴν ἀκτινοβολοῦσαν ὑπὸ τὴν χρυσὴν κόμην μορφὴν

της, τοὺς μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμοὺς της, πλήρεις τρελλῶν ὑποσχέσεων, τὰ ἐπιτακτικὰ χεῖλη της.

Ἐδείκνυε τοὺς ὠραίους γυμνοὺς ὤμους της, ἐγέλα, ἀκόλαστος προσκολλημένη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Πέτρου, θέλουσα νὰ τὸν προσελκύσῃται, ψιθυρίζουσα εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ μαγευτικοὺς λόγους.

Καὶ ἐκεῖνος ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὴν νεάνίδα, καθικετεύων αὐτὴν νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν του, λέγων: Σὺ εἶσαι ὁ ἀγαθὸς ἄγγελος, προστάτευσόν με, ὑπερασπίσθητί με. Παρὰ σοὶ γίνομαι αὐθις ἀγαθός, τίμιος καὶ χρηστός. Σὺ εἶσαι ἡ ἀρετὴ μου, μένε παρ' ἐμοὶ καὶ δὲν θὰ συλληφθῶ πλέον εἰς τὴν παγίδα τοῦ κακοποιοῦ πνεύματος.

Τότε αὕτη μετέβαινε βραδέως παρ' αὐτῷ καὶ μετὰ κραυγῆς λύσεως, ἡ Σάρρα ἀπεμακρύνετο, βαθμηδὸν ἐξηφανίζετο, καὶ ἡ Λευκὴ ἔμεινε μόνη μετὰ τοῦ Πέτρου, ἐν ἡρέμῳ πνεύματι καὶ ἡσυχῇ καρδίᾳ.

Ἡ νεάνις ἀπέβαλε τὰ ὄραματα ταῦτα, ἐθλίβῃ λίαν ὅτι ἀφαίρειται ἐκ τῆς εὐσεβοῦς σκέψεως της. Πᾶν ὅ,τι ὑπέσχετο αὐτῇ φαινομένην τινα εὐδαιμονίαν ἠρνήθη νὰ τὸ δεχθῇ. Ἐνόμισεν ὅτι, ἂν ἡδύνατο νὰ ἐλπίζῃ χαρὰν ἐν τῇ μετὰ τοῦ Πέτρου ἐνώσει, θὰ διέπραττε πρᾶξιν ὑποκριτικοῦ ἐγωῖσμοῦ ἂν ἐπραγματοποιεῖτο. Ἡδύνατο νὰ λησμονήσῃ; Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της τὸ ἄτιμον παρελθὸν δὲν θὰ ὠρθοῦτο ἀπειλητικὸν ἔσαι; Ἀπλῇ καὶ ἀγνῇ, δὲν παρεδέχθη ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ ἐπέλθῃ προσέγγισις τις μεταξὺ τοῦ Πέτρου καὶ αὐτῆς. Ἄν ἡ σκέψις αὕτη ἤθελε τῇ ἐπέλθῃ θὰ τὴν ἀπέκρουε μετὰ φρίκης. Ἡθελε νομίσῃ ὅτι δὲν συνεζεύγνυτο τότε αὐτόν, ὃν εἶχεν ἀγαπήσῃ, ἢ ἵνα τὸν ἀφέλῃ ἀπὸ τῆς Σάρρας. Παρασυρθεῖσα ἐκ τοῦ θρησκευτικοῦ ζήλου της, καὶ ὑπεκκαεῖσα ὑπὲρ ποτε ὑπ' αὐτοῦ, ἠθέλησε νὰ ἴδῃ ἐν τούτῳ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς. Ὁ ἀπέσπα τὸν ταλαίπωρον τοῦτον ἀπὸ τῶν στρεβλῶν συμβουλῶν τῆς ἀπογνώσεως, καὶ θ' ἀφωσιούτο εἰς τὴν ἀνύψωσιν αὐτοῦ. Οὐδὲν σαρκικὸν ὑλοποίησε τὰς οὐρανίας ταύτας σκέψεις της. Καὶ οὕτω κατευνασθεῖσα, ἡσθάνθη ἐν ἑαυτῇ σθένος ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν ἄγωνα, εἰς ὃν μοιραίως ἔλαβε μέρος.

Μετὰ τὴν τελευταίαν προσευχὴν, κατεκλίνατο καὶ ἐκοιμήθη ὑπὸν ἡσυχον.

Ἦτο ἡ δεκάτη τῆς πρωίας. Πρὸ ὀλίγου εἶχε διηγηθῇ τῇ Μαγδαληνῇ τὰς παραχθείσας εἰς τὸν βίον της μεταβολάς, χωρὶς δὲ νὰ τῇ εἴπῃ τι περὶ τοῦ μυστικοῦ τῆς Σάρρας, τῇ ἐξήγησε μόνον τὸ ταχὺ καὶ ἔκτακτον τῆς σκηνῆς. Ἡ δεσποινὶς Μερλώ, οὐδὲν ὑποπεύσασα, μετὰ μεγάλῃς χαρᾶς ἀπεδέχθη τὴν εἰδήσιν τοῦ συνοικεσίου τῆς Λευκῆς, τῇ ὠμίλησε περὶ τῆς εὐτυχίας, ἣν ὤφειλε νὰ αἰσθάνηται συζευγνυμένη μετὰ τοῦ νέου ὃν ἀγαπᾷ; ἦτις θὰ ἦτο πλήρης ὅτε καὶ αὕτη θὰ ἐλάμβανε τὸν Φροσσάρ, διότι οὐδέποτε ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἐνκαύγει ὁ μετὰ τοῦ Φροσσάρ γάμος της. Πλὴν διὰ τὴν Λευκὴν ἡ

εὐτυχία αὕτη ἀθεραπεύτως κατεστράφη. Θὰ συνεζεύγνυτο μὲν λευκὴ ἐσθῆτι, ὡς αἰνύμφοι, ἀλλὰ φέρουσα τὴν ἀνίατον κατῆφειαν τῶν χηρῶν ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας.

Διττὸς κρότος, ἀντηχήσας ἐπὶ τῆς θύρας, ἀπέσπασεν αὐτὴν ἐκ τῶν σκέψεων τούτων. Ἐστρεψε τὰ ἀδιάφορα ὄμματά της πρὸς τὴν εἰσοδὸν, καὶ γενομένη αἰφνης ὠχροτάτη, ἠγέρθη παρατηρήσασα ὑπὸ τὸ σκιόφως τοῦ προθαλάμου τὴν ὠραίαν μορφήν τῆς Σάρρας. Διὰ νεύματος ἀπέλυσε τὴν φιλίαν της, ἦτις σιωπηρὰ καὶ ἐλαφρὰ εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Αἱ δύο γυναῖκες ἵσταντο ἀπέναντι ἀλλήλων, τολμῶσαι μολὶς νὰ θεωρηθῶσι, φρικῶσαι ἀμφοτέραι.

— Ἐρχομαι νὰ σὰς εὐχαριστήσω, εἶπεν ἡ Σάρρα, τολμηρῶς πρώτη ὁμιλήσασα διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, ἣν μοὶ παρέσχετε. Ἄνευ ὑμῶν σπουδαία ἀσυνεσία, ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ φαινομένη...

Ἡ Λευκὴ ἐποίησεν ἱκετευτικὸν τι κίνημα. Τὸ θράσος τῆς Σάρρας, προσπαθούσης νὰ μεταμφιέσῃ εἰς ἀπλὴν ἀσυνεσίαν τὸ βέβαιον, προφανές, ἀδιάψευστον σφάλμα, παρέσχε τῇ νεάνιδι ἀφορμὴν νὰ συλλάβῃ περὶ αὐτῆς τρομερὰς ἰδέας.

— Ὅχι, πρέπει νὰ δικαιωθῶ πρὸς ὑμῶν, ἐπανέλαβεν ἡ Σάρρα σταθερῶς. Δύνασθε ἀληθῶς νὰ πιστεύητε... Προὔκειτο, μεταξὺ τοῦ Σεβεράκ καὶ ἐμοῦ μικρὰ τις ἐξήγησις. Ἦτο ἔνοχος ἐλαφρότης ἐκ μέρους μου νὰ δεχθῶ αὐτὸν κρυφίως, ἀλλὰ μὴ λησμονήτε ὅτι ὁ φίλος τοῦ Φροσσάρ ἦτο παρών...

Ὡρὸν μειδιάμα, λίαν τὴν Σάρραν ἀνησυχῆσαν, διήλθε διὰ τῶν χειλέων τῆς δεσποινίδος, καὶ ἐφάνετο πρὸς στιγμὴν τὸ κατηφές πρόσωπόν της.

— Πρέπει νὰ ἐξοφλήσω μεθ' ὑμῶν τέλος, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή· πῶς δὲ δύναμαι νὰ τὸ πράξω.

— Μὴ ὁμιλοῦσά μοι ποτὲ περὶ τῆς ἀλγεινῆς ταύτης σκηνῆς, εἶπεν ἡ Λευκὴ, ἐρυθρίωσα καὶ αἰδήμων, διότι ἐπανεύρισκεν, ἐν τῇ φωνῇ τῆς Σάρρας, οἶονεῖ ἡχώ τινα τῶν φρικαλέων λόγων, οὓς εἶχεν ἀκούσῃ κατὰ τὴν ἀπορράδα νύκτα.

— Πρέπει ὁμῶς, μίαν φορὰν τοῦλάχιστον, ἐπιμῶνας εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή. Ἀφωσιώθητε εἰς ἐμὲ μετὰ θαυμασίας γενναϊότητος... Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ ὅπως ὑποστῆτε, μέχρι τοῦ ἐσχάτου ὁρίου τῶν, τὰς συνεπειὰς τῆς ἀφοσιώσεώς σας. Τὸ συνοικέσιον τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, καὶ τίθεμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας, ὅπως σὰς βοηθήσω νὰ τὸ διαρρήξητε...

Ἡ Λευκὴ δὲν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ἡ μορφή αὐτῆς ἔμεινε ἀναλλοίωτος. Τώρα ἐνόησεν εἰς τί ἀφεώρα ἡ τῆς Σάρρας ἐπίσκεψις, ἀπὸ τῆς πρωίας, πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν κόμητα. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπῆλθε ὅπως αὕτη, ἦτις ἐδέχθη τὸν παρὰ τοῦ Καναλέλ ἐπιβληθέντα σύζυγον, συναινέσῃ ἤδη νὰ διαρρήξῃ τὸν γάμον. Ἡδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ὅπως ἡ Λευκὴ γένηται μνηστὴ τοῦ Σεβε-

ράκ, ἀλλὰ δὲν ἐπεθύμει νὰ καταστῇ σύζυγός του. Ἐξητεῖτο τὸν ἐραστήν της. Ἐπανεστῆ ἡ καρδία τῆς Λευκῆς, σκεπτομένης ὅτι ἡ Σάρρα ἐτόλμα τόσῳ κυνικῶς νὰ διεκδικῇ τὰ ἔνοχα δικαιώματά της.

— Χάριν τοῦ συμφέροντός μου ἄρα, εἶπε, μοὶ προτείνετε τὴν διάρρηξιν τοῦ γάμου τούτου, ἢ μάλλον χάριν τοῦ ἔρωτος, ὃν τρέφετε πρὸς τὸν μέλλοντα σύζυγόν μου;

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς; ἀνέκραξεν ἡ Σάρρα διὰ στυγνῆς φωνῆς ταραξάσης τὰ νεῦρα τῆς ἀντεραστρίας της.

— Λέγω, ἀπεκρίνατο μετὰ σταθερότητος ἡ Λευκὴ, ὅτι εἶναι περιττὴ πᾶσα πρὸς ἐξαπάτησίν μου προσπάθειά σας. Ἡμῖν ἐν τῷ ἀνθοκομείῳ κατὰ τὴν μετὰ τοῦ Σεβεράκ συνέντευξίν σας, καὶ οὐδένα ἐκ τῶν λόγων σας ἀπώλεσα.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ Σάρρα ἠγέρθη τρομερὰ καί, μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβόλους βαδίσασα πρὸς τὴν Λευκὴν,

— Λοιπόν, ἤξεύρεις ὅτι τὸν ἀγαπᾷ πολὺ καὶ δὲν ἔπρεπε πρὸ οὐδενὸς νὰ διστάζῃς, ἀφοῦ πρόκειται περὶ αὐτοῦ!

— Ἡξεύρω ὅτι δὲν ἐδιστάσατε ν' ἀτιμάσητε ἐκείνον, τοῦ ὁποίου φέρετε τὸ ὄνομα... Βλέπω ὅτι δὲν διστάζετε πρὸς τῆς ὁμολογίας τοῦ σφάλματός σας, καὶ μαντεύω ὅτι δὲν θὰ ἐδιστάζετε τὸ πᾶν νὰ θυσιάσητε εἰς τὸ βδελυρὸν πάθος σας.

— Ἀκουσον! ἀνέκραξεν ἡ Σάρρα ἐν ἐξάψει, σὺ εἶσαι εὐχερὴς εἰς τὴν δυσφημίαν! Ἡξεύρεις πόσον ἐπαλαίσα πρὶν ἢ παρασυρθῶ νὰ τὸν ἀγαπήσω; Τὸ πᾶν ἐπραξά, ὅπως τὸν ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἀπαύστως ἡ τύχη τὸν ἐπανήγαγε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἀντέστην, ἀλλ' ἡ εἰμαρμένη ἐνίκησε. Καὶ τώρα τετέλεσται, τὸν λατρεύω, δὲν δύναμαι νὰ ζήσω ἄνευ αὐτοῦ. Πόσον ὑπέφερα! Πρέπει νὰ ᾔναι πλησίον μου, ὅλος εἰς ἐμέ. Σὺ δὲν ἐννοεῖς τὴν τρέλλαν αὐτὴν, σὺ, ἦτις εἶσαι ἡσυχος, σὺ ἡ ἀγαπῶσα διὰ τοῦ λογικοῦ! Ἡ παραφορά μου σὲ τρομάζει, σοὶ φαίνεται τερατώδης... Ἀλλ' αὕτη ἀκριβῶς εἶναι ἡ διέπουσα τὸν βίον μου ἀρχή... Ἄν εἴμαρται νὰ παραιτηθῶ τοῦ Πέτρου, ἀποθνήσκω!

Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἦν κατεταραγμένον ἐκ τῶν ἐντυπώσεων, ἃς ἡσθάνετο.

— Προτιμάτε ὅπως οἱ ἄλλοι ὑποφέρωσιν, ἀποθάνωσιν, ἀπεκρίνατο ἡ δεσποινίς, ὁ ἐγωῖσμός σας εἶναι φρικώδης. Τὸ τρομερὸν μάθημα, ὅπερ ἐλάβετε χθὲς τὸ ἐσπέρας, οὐδόλως λοιπὸν ἐφώτισεν ὑμᾶς. Ἐκχέετε ὅλα τὰ αἰσθήματα, εἰς ἃ οἱ εὐτελέστεροι ἄνθρωποι ὑποβάλλονται, χωρὶς νὰ νομίζονται ἄθωοι. Διαρρηγνύετε πάντας τοὺς δεσμούς, κατὰ θέλησιν, χωρὶς νὰ ἐρωτᾶτε ἂν μέλλητε νὰ προζενήσητε μεγάλως δυστυχίας. Ἀρκεῖ ὅτι σὰς στενοχωροῦσιν, ἵνα τοὺς καταστρέψητε. Ποῖαν ἰσχὺν ἔχετε λοιπόν, ὅπως πιστεύητε, ὅτι τοῦτο θὰ ᾔναι ὑμῖν πάντοτε δυνατόν; Θέλετε νὰ παρασύρητε ἕνα ταλαίπωρον εἰς νέα σφάλματα, θέλετε νὰ προδίδητε εἰσέτι ἄνθρωπον, ὅστις ἐφάνη ὑμῖν τόσον ἀγαθός καὶ σὰς λατρεῖ· ἤδη ἤλθετε νὰ

διαθέσθε ἐμὲ αὐτὴν, κατὰ τὴν ἰδιοτροπίαν σας. Αἱ λοιπὸν! ἔχετε ἄδικον, καὶ πᾶν ὅ,τι ὄνειροπολεῖτε δὲν θὰ πραγματωθῇ!... Ὅσοι ἀσθενὴς καὶ ἂν εἶμαι, θ' ἀντιστῶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις σας. Θὰ μείνετε δὲ ἐν τῷ καθήκοντι ὑμῶν καὶ ἀκουσίως ὑμῶν... Θὰ παραιτηθῇτε ἐκείνου, δὴ ἀγαπάτε, καὶ θὰ σεβασθῇτε τὸν σύζυγόν σας.

Καὶ ὑψώσασα τὴν χεῖρα μεθ' ὑπερηφάνου καὶ ἀκλονήτου ἐνεργείας, ἡ νεῆνις παρέστησε τῇ Σάρρᾳ τὴν οὐρανίαν καὶ ἡρωϊκὴν εἰκόνα τῶν ἀγγέλων ἐκείνων, οἵτινες, εἰς τινὰς εἰκόνας, ἐνθαρρύνουσι διὰ τῆς παρουσίας των τοὺς μαχητὰς τοὺς κατὰ τῶν δαιμόνων πολεμοῦντας. Ὑψούτο αὕτη μεταξὺ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ τῶν θυμάτων της, ἀκτινοβόλος καὶ ἀκαταμάχητος.

Ἡ Σάρρα ἡσθάνθη ἀδυναμίαν, ἐνέπηξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς εἰς τὰς μετὰ λύσης συσφιγγομένης χεῖρας της, ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιγῇ, ὡς καταβεβλημένη, βλαβερῶς σκεπτομένη.

Εἶτα, μετὰ φρικώδους εἰρωνίας, ἀπληστος ν' ἀνταποδῶσθαι τῇ νεανίδι πάσας τὰς βασάνους, ἃς πρὸ ὀλίγου ἐδοκίμασε,

— Σὺ, ἥτις ὁμιλεῖς τόσον ὑπερηφάνως περὶ ἀρετῆς, εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν ὑποχωρεῖς εἰς τι προσωπικὸν αἰσθημα; Ἀγαπᾷς τὸν Πέτρον! Τοῦτο δὲν εἶναι τὸ ἀπόρητον τοῦ ζήλου σου, ὅπως μοὶ τὸν ἀμφισβητεῖς; Σὺ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἄλλων ποιεῖς ἰδίαν, διότι ἔχεις συμφέρον νὰ κατισχύσῃς.

Ἡ Λευκὴ ἀφῆκε κραυγὴν. Ἐνόμισεν ὅτι ἡ Σάρρα ἐπήδησε μεθ' ἱεροσύλου θράσους, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ψυχῆς της, ὅπως βεβηλώσῃ τὸ τόσον ἄγνόν αἰσθημα, ὅπερ θρησκευτικῶς διεισέει.

Ἡμάσσετο ἡ καρδία της ἐπὶ τῷ κατενεχθέντι ἀπίστῳ πλήγματι.

— Ναί, τὸν ἡγάπων, εἶπε, καί, ἄνευ ὑμῶν, θὰ ἤμην εὐτυχής, ἀλλ' εὐρέθητε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του, καί, τώρα, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ὑπάρχουσιν ἀναμνήσεις, ἃς οὐδὲν δύναται ν' ἀπαλείψῃ. Αὐτός, οὐτινος ἐπλάττον τὸν τύπον τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπερηφάνειας, ἔπεσεν, ἐξητυλίσθη πρὸ τῶν ὀμμάτων μου. Ἐνδεχόμενον, ὑμεῖς καὶ ἐγὼ, νὰ μὴ ἐννοῶμεν διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀδύνατον ν' ἀγαπᾷ τίς τινα χωρὶς νὰ τὸν ὑπολήπτῃται.

— Ἰδοὺ ἀκριβῶς ὁ ψυχρὸς καὶ σοφιστικὸς παρθενικὸς ἔρωσ σου! ἀνέκραξεν ἡ Σάρρα. Σὺ ἀξιοῖς ὅτι διευθύνεις τὴν καρδίαν σου, ἀντὶ νὰ σύρῃσαι ὑπ' αὐτῆς. Σὺ δὲν εἶσαι ὑποτεταγμένη καὶ ἀφωσιωμένη αἰχμάλωτος τοῦ δὴ ἀγαπᾷς. Θέλεις ν' ἀπομακρυνθῇς ἀπ' αὐτοῦ, νὰ τὸν δικάζῃς καὶ νὰ τὸν καταδικάζῃς. Ὁ ἔρωσ ὁμοῦ ὁ ἰδικὸς μου εἶναι πολὺ διάφορος. Ὁ ὑπ' ἐμοῦ ἀγαπώμενος δύναται ν' ἀποβῇ αἰτιμος, θέλω τὸν ἀγαπᾷ εἰσεῖτι· δύναται νὰ μισῇται καὶ περιφρονῇται ὑφ' ὅλης τῆς γῆς, θὰ τὸν ὑπερασπισθῶ καθ' ὅλης τῆς γῆς. Ἀδιάφορον ὅ,τι ἔπραξεν. Ἀρκεῖ ὅτι αὐτὸς τὸ ἔπραξε, ἵνα τὸν συγχωρήσω!

Ἀλλὰ σὺ ἀπατᾷς σεαυτὴν, ἡ μάλλον ζητεῖς νὰ μὲ ἀπατήσῃς. Ὑπάρχει ἐν τῷ σφάλματι τοῦ Πέτρου γόητράν τι, ὅπερ σὲ ἔλκει ἀκουσάν πρὸς αὐτόν. Ἀντὶ νὰ τὸν ἀπαθῇς, προσκολλᾷσαι εἰς αὐτόν... Ὅμιλεῖς ὑψηλοφώνως περὶ σεβασμοῦ καὶ καθήκοντος... Ἀλλ' ὑποκρύπτεις τοὺς σκοπούς σου... Ὅ,τι ἐπιζητεῖς, εἶναι ὁ Πέτρος! Καὶ ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ἀφωσιώσεως δῆθεν ἠθέλησας νὰ μοὶ τὸν ἀφέλῃς!

Ἡ Σάρρα ἤρξατο νὰ γελάσῃ σαρδονίως.

— Ἐσο συνετὴ, ἐξηκολούθησε, μὴ φαντάζου ὅτι δύνασαι ν' ἀποβῇς ἀντεράστριά μου. Δὲν λησμονεῖ εὐκόλως ἀνὴρ, γυναῖκα ὡς ἐμέ. Καὶ ἂν ὁ Πέτρος σὲ ἀγαπήσῃ ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας, ἡ ἀνάμνησις ἐμοῦ θὰ δεσπόζῃ πάντοτε αὐτοῦ, καὶ θὰ τὸν ἐπαυγάγῃ εἰς ἐμέ.

— Νομίζω, εἶπεν ἡ Λευκὴ μετὰ πρᾶότητος, ὅτι ἔχετε ἀρκετὴν δύναμιν ὅπως προξενήσῃτε τὴν δυστυχίαν μου... Ἀλλ' ἴσως θὰ εἶμαι ἐγὼ τὸ μόνον θῦμά σας. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, χρεωστῶ νὰ ὑποστῶ πάντα.

Ἐγένετο σιγὴ. Ἡ Σάρρα εἰς ὅλην τὴν σφοδρότητα τοῦ πάθους της ἀφειδίσα ἐξηκόντισε θανάσιμα βλέμματα κατὰ τῆς ἀντιπάκου της. Ὁμιλεῖ ὑψηλοφώνως, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ, καὶ ἔλεγε τὰς φράσεις ταύτας:

— Αὕτη ἡ κόρη εἶναι ἐκ μαρμαροῦ!... θὰ διατελῇ ἀδρανὴς καὶ πεπηγυῖα... Οὐδὲν θὰ ἐπιτύχω ἐξ αὐτῆς!... Ἀχ! διατί δὲν ἀφῆκα τὸν Πέτρον ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἀφρικὴν; Αὕτη δὲν θὰ τὸν ἐβλεπε... Ὅ,τι εἶναι ὁ θάνατος συγκρινόμενος πρὸς τὴν ἀπιστίαν του; Αὐτὸς εἰς ἄλλην γυναῖκα!...

Ἐτριξε τοὺς ὀδόντας, ἡ δὲ μορφή της ἐγένετο ὠχρὰ, ὡσεὶ ἅπασα ἡ χολὴ της διεχύθη εἰς τὸ αἷμά της. Ὑπέφερε δεινῶς. Ἀφίει κραυγὰς, καὶ ἐβλάστη τυχαίως ὡς παράφρων. Ἡ Λευκὴ ἐθεώρησεν αὐτὴν μετὰ τρόμου καὶ σχεδὸν μετ' οἴκτου.

Ἰδοὺ ποῦ τὸ ἔνοχον πάθος ἡδύνατο ν' ἀγάγῃ γυναῖκα! Τέλος γαληνωτέρα γενομένη ἔστη παρὰ τὴν Λευκὴν· δὲν ἠπέλκει πλέον, ἀλλ' ἔτεινε πρὸς τὴν νεανίδα ἱκετευτικὰς χεῖρας. Καὶ δακρυχέουσα:

— Μὴ μὲ ὠθεῖς εἰς τὰ ἄκρα, σὲ παρακαλῶ, εἶπε, φείσθητί μου, βλέπεις τί ὑποφέρω!... Ἐσο ἐπιεικής! Μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ ἀρετὴ δέον νὰ εἶναι εὐσπλαγχνος. Οὐδέποτε σ' ἐκακοποίησα... Διατί θέλεις νὰ μὲ βλάψῃς; Πικραιτῆθητι τοῦ γάμου τούτου... Δὲν δύναμαι νὰ τὸν φαντασθῶ τελοῦμενον...

— Ἀλλ' εἶναι ἡ μόνη ἀπόδειξις τῆς ἀθωότητός σας, ἣν δύναμεθα νὰ παρασχομεν εἰς τὸν σύζυγόν σας... Ἀν' ὀπισθοδρομήσῃ τις πρὸ τούτου, αἱ ὑπόνοιαι του θὰ λάβωσιν αὐτὸς ὑπόστασιν. Καὶ τὸ τοιοῦτον εἶναι θάνατος δι' αὐτόν.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ

Οἱ ἐκ Πύργου κκ. Ἰω. Σπασάρης καὶ Νικ. Α. Λογοθέτης παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλῃσι τὴν συνδρομὴν τοῦ ΣΤ' ἔτους.

κυρίαν Ἑλένην Κ. Ρουφοῦλῃ καὶ κκ. Κ. Γλανκωπίδῃ, Π. Ν. Ρέλαν, Ἰωάννην Νικολαΐδῃ καὶ Γ. Εὐσταθιάδῃ. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ν. Ἰω. Νάκον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Σειρὰ Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων ἀπεστάλη. — κ. Εὐάγγελον Παλλάτον Ὀδησσόν. Τὸ μόνον, τὸ ὅποιον δύναμεθα νὰ πράξωμεν εἶναι νὰ σᾶς διακόψωμεν τὰ «Ἐκλεκτά» καὶ νὰ σᾶς εὐχρηθῶμεν καλὴν χωνεύσιν. Εἴθε εὐχαριστημένος; — κ. Α. Βλαχόπουλον Κωφ/πολιν. Ἀριθμὸς 49 καὶ Ἡμερολόγιον Σκόκου ἀπεστάλησαν. Μᾶς ἀρεῖτε ἐτι δρ. 1, διότι διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἐνεκα τῶν ταχυδρομικῶν, λογίζονται εἰς φρ. χρυσᾶ. — κ. Μ. Χ. Μεσολόγγιον Δημοσιευθῆσεται ἐγκρίτως. — κ. Κ. Μηλιαράκη. Ἐγράψαμεν. — κ. Αναστ. Αναστασιάδῃ. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 20. Ἡμερολόγια κ. Σκόκου καὶ Ἡμεροδελτία ἀπεστάλησαν. Ἐπιστολὴ σας ἐδόθη. Ἐγράψαμεν. — κ. Κ. Γ. Παναγίδῃ. Σειρὰ Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων καὶ βιβλίον ἀπεστάλησαν. — κ. Κ. Μενεζῇ. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 50 ἐτι φύλλον Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων.

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑΣ

ὡς κάλλιστον καὶ εὐθηνότατον ἀπ' ὅλα τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα συνιστῶμεν τὸ ἐξαιρετικῶς καλλιτεχνικὸν καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του, διὰ τὴν ποικιλίαν, τὴν χάριν καὶ πρωτοτυπίαν του, τὸ ποιητικὸν δῶρον τοῦ κ. Ι. Τσακσιάνου. Τόμος κομψός, καλλιτυπώτατος, ζηλευτός, ἐκ 312 μωσχοβολισμένων σελίδων, μετὰ πλουσιωτάτου ἐξωφύλλου, δυνάμενος νὰ φέρῃ τέρψιν καὶ στολισμὸν ὅπου καὶ ἂν εὐρεθῇ, ἀποκτᾶται ἀντὶ **δρ. 1.50**, καὶ χρυσόδετος ἀντὶ **δρ. 2**, προστιθεμένων διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις λεπτ. 25 διὰ ταχυδρομικά. Ἐν αὐτῷ μεταξὺ τῶν 145 εὐτραπέλων καὶ σοβαρῶν ἀσμάτων του, εἰς τὰ πολυχαριτωμένα τραγοῦδάκια τῆς κιθάρας ἀπαντᾷ κανεὶς καὶ τὰ δημοτικώτατα ἤδη καταστάντα:

«Ἀχ, πῶς ἔμπορεῖς κι' ἀλλάξεις τὴν καρδίαν σου»,
«Γιατί πονῶ καὶ κλαίω νὰ μάθῃς μ' ἐρωτᾷς;»

«Ἀχ, γιατί νὰ σ' ἀγαπήσω»,

«Θυμήσου, ἀσπλαχνῇ, τὸν ἔρωτά μας»,

«Ρίχνω ἐπάνω σου ἓνα βλέμμα 'ποῦ ἡ ψυχὴ μου [ἐπιθυμεῖ],

«Τῆς γῆς τὰ πλάσματα ἀποσταμένα, στοῦ ὕπνου [γέρνουν τὴν ἀγκαλιά],

«Μία μόνον ποθῶ καὶ λατρεύω 'ποῦ τὸν κόσμον στο- [λίζει ἡ μορφή της],

«Εἰς τὸ γιάλο ἐκαθόμουνα προχθὲς τὸ μεσημέρι»,

«Τῆς ταλαίπωρης ψυχῆς μου τραγουδῶ τὸ μυστικόν»,

«Ἀχ, καὶ γιατί νὰ μὴ μπορῶ, ἀφρόπλαστε φο- [νῇ μου,

καὶ τόσα ἄλλα, μὲ τὰ ὅποια, βοσκοπούλαις καὶ μοδιστρούλαις, ἡ δεσποινὴς τοῦ σαλονιοῦ καὶ ὁ νυχτοτραγουδιστὴς τῆς κιθάρας, χρόνια τώρα γλυκονανουρίζουν τῆς καρδούλας τοὺς τὰ πάθη. Δι' αὐτὸ ἀπ' ὅλα τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα συνιστῶμεν τὰ ποιήματα τοῦ κ. Τσακσιάνου

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑΣ!